

Den demografiske udvikling betyder, at der kan forventes at opstå flaskehalsproblemer i de kommende år, hvilket regeringen er meget opmærksom på. Regeringen vil derfor med kvalitetsreformen komme med oplæg til, hvad der kan gøres for at udvikle attraktive offentlige arbejdspladser med fokus på kvalitet, engagement, dygtighed og nytænkning, og det kan ske gennem en bred vifte af personalepolitiske tiltag og ikke bare gennem lønnen alene. Regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til finansministeren. Så er det fru Anne-Mette Winther Christiansen som ordfører fra Venstre.

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Vi ønsker i Venstre ikke en statslig styring og kontrol af løn- og ansættelsesforhold på arbejdsmarkedet. Det er og skal fremtidig også være de involverede parter, der forhandler deres løn og deres ansættelsesvilkår, og dem skal de selv forhandle på plads.

Decentraliseringen bør altid komme i første række, og det her beslutningsforslag lægger jo faktisk op til det stik modsatte.

Der hersker ingen tvivl om, at vi i Venstre ønsker en god og velfungerende offentlig sektor. Men det behøver ikke nødvendigvis altid at være penge, der styrer kvaliteten af den offentlige ydelse. Regeringen har inden for de sidste 6 år nu udbygget den offentlige service betydeligt, og den har øget det offentlige forbrug med 31 mia. kr.

Men det interessante er jo ikke, om der bliver afsat 1 mia. kr. til velfærd, det interessante er, hvordan pengene bliver brugt. Vi kan blive ved med at putte penge, flere og flere penge, i det offentlige, men hvad får vi ud af pengene? Hvis de ikke bruges sådan, at det bliver til gavn for alle, og i det her tilfælde de ældre, ja, så er vi jo altså lige vidt.

Med kvalitetsreformen vil vi altså udvikle den offentlige sektor. Vi vil udbygge servicen, og vi vil have fokus på, at kvaliteten af de offentlige arbejdspladser forbedres. Men det er ikke det, der lægges op til her, så derfor kan Venstre ikke støtte det her beslutningsforslag.

Jeg skal meddele, at Det Konservative Folkeparti heller ikke kan støtte dette beslutningsforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke nogen spørgsmål. Derfor bliver det nu den næste ordfører, hr. Ole Stavad.

Ole Stavad (S):

Jeg tror, at den analyse, der fik SF til at fremsætte det her beslutningsforslag, desværre er meget, meget rigtig, nemlig at en af de største udfordringer, vi står over for, er at skabe nogle attraktive, endnu mere attraktive, job i den offentlige sektor, ikke mindst inden for omsorgsområdet, hvis vi skal være i stand til bare at ansætte andre til at erstatte dem, der falder for aldersgrænsen. Hvis aftrædelsen fortsætter, som den er i øjeblikket, er der, som også statsministeren oplyste tidligere på dagen, omkring 200.000, der forlader den offentlige sektor i løbet af de næste 10 år. Og derfor er det den måske største – ja, jeg tror endda, at vi kan fjerne ordet måske – udfordring, vi står over for overhovedet, hvis de ambitioner, de fleste af os har om at sikre et ordentligt velfærdssamfund, skal kunne realiseres.

Men selv om analysen er rigtig, må jeg sige, at vi ikke er indstillede på at støtte den medicin, man doserer. Vi tror, det er vigtigt, at det er arbejdsmarkedets parter, der aftaler løn- og overenskomstforhold. Jeg er selvfølgelig opmærksom på, at man i måden, man har beskrevet det på, heller ikke umiddelbart har foregrebet det i det her forslag, men jeg tror alligevel, at det vil blive opfattet som en direkte indblanding i de forhold.

Derimod synes jeg, at det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten, SF, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet i enighed fremsatte tidligere på dagen, giver nogle af de konkrete anvisninger, som vi har brug for. Derfor er det selvfølgelig ærgerligt, at flertallet – de to regeringspartier og Dansk Folkeparti – har afvist at deltage i vedtagelsen af det, når det kommer til afstemning her på tirsdag.

Derudover har vi jo også en tradition for, at når vi har stået over for sådan virkelig store udfordringer, har skiftende regeringer i tidligere perioder påtaget sig et overordnet ansvar for at gå ind og diskutere nogle rammer for løsninger.

Her kunne det være nyttigt, at regeringen overvejede at lave firepartsdrøftelser mellem arbejdsmarkedets parter, regeringen, kommuner og regioner, sådan at man får skabt en fælles forståelse for, hvordan de her ting kan håndteres. Vi gjorde det tilbage i slutningen af 1980'erne, og det satte et helt nyt aftryk i forbindelse med pensionsopsparringen.